

EMOČNÍ REALITA

I.

SANDY BRYGAN

POVÍDKY DO 3 KABELKY

EMOČNÍ REALITA I.

autor: Sandy Brygan

Ze souboru Povídky do kabelky
Sandy Brygan

Titul: Emoční realita I.
Soubor: Povídky do kabelky (3)
Autor: Sandy Brygan
Obálka knihy: Sandy Brygan
Vydání a publikované verze:
1.elektronické vydání © 2016;
2.elektronické vydání © 2023;
Nakladatel / Vydavatel:
Sandy Brygan; Vydáno na vlastní náklady
Místo a rok vydání:
Sveta Jelena, 2023
<https://sandybrygan.blloxo.com>

PŘEDMLUVA

Není to tak dávno, co jsem naposledy vyřkla ta slova "*Miluji Tě*". Kolik lidí na světě ale může skutečně a plnohodnotně objasnit jejich význam tak, aby vlastně věděl, o čem mluví?

Nastala doba, kdy toto spojení slov používáme několikrát denně, aniž bychom si uvědomovali, co se za ním skrývá. Miluji ten film, miluji čokoládu, miluji toho herce ... Našlo by se toho hodně. Plýtváme těmi slovy, jakoby nic neznamenal, přesto se nad nimi mnoho srdcí stále rozplývá.

Milujeme to, co považujeme za nezbytné a chceme mít nablízku, o čem jsme přesvědčeni, že je nutnou součástí našeho života. Milujeme své potřeby...

Tato povídka může na mnohé z vás zapůsobit jako špatná omluva pro jednání většiny žen a mužů, na které se stále ještě díváme, jako na nepřijatelné. Ve skutečnosti je ale nepřijatelné jen díky tomu, že se společnost utvářející pravidla bojí říkat pravdu. Musela by totiž přiznat, jak svým dosavadním přístupem v oblasti citových vazeb naprosto selhává.

Těchto pár stran, které se právě chystáte číst, nejsou odsouzením, ani ospravedlněním, nýbrž zpovědí v příběhu psaným realitou. Nečekejte tedy běžný milenecký trojúhelník se šťastným koncem, kdepak. Zde se totiž jedná o poctivý čtverec s koncem krutě pravdivým...

ÚVOD

Odcházelo se mu těžce, ač o nic tu přeci nešlo. Jen jsme se spolu, přibližně před pěti minutami, vyhrabali z postele. Neplánovaný sex bez příslibů a dalšího očekávání. Přesto nás viditelně ovládal pocit menší nejistoty. Bylo na něm znát, že neví, jak se má se mnou rozloučit. Zatímco jsme tak mlčky stáli mezi dveřmi a tichou třetí hodinu ranní obohacovaly jen kapky deště, zvažovala jsem možné způsoby, které by se v této chvíli hodily.

Kdybych ho políbila, projevila bych větší zájem, nežli on. Pokud bych se zeptala, kdy se znovu uvidíme, mohl by to považovat za slabost, snad i naivitu.

"Tak dobrou, Karin."

"Jo ..., dobrou," odvětila jsem s úsměvem.

"Zase až za pár měsíců," zavtipkoval ještě, než vykročil do deště.

Ano, bylo tomu už několik měsíců, co jsme takhle podobně skončili na jeho gauči. Vlastně, od té doby jsme se jen potkávali na ulici. Žádná dohodnutá setkání,

společné zábavné akce či přátelské posezení u vína, ačkoliv jsme jej několikrát plánovali. Vždy se jeden vyvlékl, aniž bychom věděli proč. Ale když nad tím přemýšlím, věděli jsme dobře *proč* ... Zhluboka jsem se nadechla a zavřela za ním dveře.

Zdali se nedostavil oprávněný pocit provinění? Ne, nedostavil. Uvědomovala jsem si spíš to naprosté uvolnění a spokojenost. Co všechno předcházelo dnešní noci ...

-1-

Několikrát jsem si říkala, že třicetiletá ženská už by měla vědět, co od života očekává. Její představy o vztazích by zcela jistě neměly být zkreslené červenou knihovnou, zejména pak té, která vyrůstala mezi rockery. Dokonce jsem jeden čas hrála na bicí v kapele - jediná holka mezi šílenými, nevyspělými a věčně nadržnými vysokoškoláky. Čistě mezi námi - výchova rockerů by měla být zahrnuta do povinných předmětů už na druhém stupni základní školy! Já však, ačkoliv jsem těchto lekcí měla více než dost, byla klasickou výjimkou, která potvrzuje pravidlo.

Nechala jsem se chlapem stáhnout na maximální dno, a to ve všech ohledech. Ze začátku si ty hlouposti ze zamilovanosti člověk ani neuvědomuje. Ale co později? I když jsem byla schopná popsat svými chybami celý sešit, bylo mi líto ten vztah po deseti letech ukončit. Ovládal mě strach, že bych zůstala sama. Nakonec ale sled událostí rozhodl za mě a tomu magorovi jsem dala sbohem. Vtipné, jak vás najednou tací chlapi, s nimiž je to doma k nevydržení, mají na špici jejich zájmů, sotva se stanete jejich bývalkou ... Kdo ví jak, podařilo se nám uchovat si jakési přátelství. Má zraněná dušička však nečekala dlouho, a poznala muže svých snů. Prince z pohádky, chcete-li.

Dominik musel být do mého života vyslán skutečně osudem. Splňoval veškeré mé představy o ideálním muži. Přitažlivý muž s citlivou duší a bohatými životními zkušenostmi, co se uměl vkusně oblékat, velmi slušně vyjadřovat, měl opravdovou, přirozenou eleganci a velice osobitý styl. Srdce mi ty neobvykle silné sympatie prozrazovalo sotva jsem ho zahlédla. A v jeho modrých očích bych se nejraději utopila! Kdo by čekal, že se jen několik málo dní po ukončení dlouhodobého vztahu tak zamiluji. Nicméně, on měl všechno a já nic, vedl život naprosto neslučitelný s mým. Společná budoucnost už do naší aférky nezapadla, i když jsme ji několikrát zvažovali. Dnes asi konečně chápu smysl našeho setkání. Měl mě vymanit z depresí, kterým jsem tehdy podléhala. Jeho cílem bylo ukázat mi, že život je krásný, že mě ještě mnohé čeká – někde ...

Krátce poté, co jsem sama sobě dokázala vysvětlit, že Dominik mě zachováním našeho vztahu jako nevztahu chrání před dalším citovým zraněním, rozhodla jsem se pro velkou změnu. Tu největší v mém životě. Odstěhovala jsem se. Ne do jiné ulice, ani jiného města. Po posledním výletě s ním jsem zmizela do zahraničí. Tam, kde mě nikdo nezná. Za klidem a novými příležitostmi ...

První dny v novém státě mě naplňovaly neskutečnou svobodou. Cítila jsem se báječně. Nic mi nechybělo. Z peněz, které mi bývalý dal, jako jakési vyrovnání, jsem si pronajala domek se zahradou v jedné malé vesničce, nazývané Branti. Nacházela se v kopcích, přesto ale jen deset kilometrů od moře. Hezčí místo bych si jen stěží uměla vysnit. A ten pohled z terasy se nedal popsat. Zdejší jazyk jsem poměrně znala, stačilo si jej tedy připomenout, oprášit slovní zásobu a gramatiku. Dokonce se mi podařilo dostat místo asistentky jednoho soukromníka. Domáci mě přijali za svou, neustále mě obdarovávali jimi vypěstovanou zeleninou, a nejvíce jsme si rozuměly s Natálií. Byla pak u mě skoro každý den. Vše bylo parádní, až na jedinou věc.

Asi tak po půl roce si se mnou začal pohrávat zesilující stesk po Dominikově přítomnosti. Nějakou dobu bylo možné se ovládat, ale časté sny o něm nad vším zvítězily. Napsala jsem mu.

K mému překvapení, Dominikova odpověď mi znovu rozzářila svět:

"Taky mi chybíš! V pátek za Tebou přijedu?"

Nemohla jsem uvěřit, že za dva dny, zhruba touhle dobou, budu znovu v jeho ojetí. Dohodla jsem si u šéfa na pátek kratší směnu a Dominik své slovo skutečně dodržel.

Sešli jsme se v centru nedalekého města, kde jsme strávili přenádherné odpoledne. Já osobně nikdy na romantické příběhy pro náctileté nebyla. Ovšem, pokud člověk umí s někým romantiku prožít všemi smysly, utvoří se kolem něj jakási bublina nereálna, a pak už pro něj nic jiného neexistuje. Tak tomu bylo alespoň u mě, a to až do okamžiku, než se Dominik vrátil ke svému starému zvyku - rozloučit se na dobu neurčitou. Ne, že bych snad očekávala v tomto směru změnu, ale ... I kdyby to udělal stokrát, jeho odchody by vždycky bolely stejně. Strašně! Hlavně, ať za mnou nepřestane jezdit!

Jaro se pomalu loučilo, a já už shazovala kila do plavek - pravda, jen nenáročnými desetiminutovými cviky doma před televizí. Jednoho dne jsem ale zaslechla tlumené cinkání skla ... Zvuk, jaký jsem tu běžně neslýchala.

Podívala jsem se z okna do sousední zahrady. Tam, k domu, kde bydleli také cizinci. Jejich syn, jen o pět let starší než já, nebýval často doma. Vlastně, až do dnešního okamžiku jsem neměla představu o tom, jak vypadá. Slýchávala jsem, jak je věčně protivný a nespokojený, a hlavně, samá ženská... Prý to byl vždy hodný kluk a pak mu dost vlezly na mozek peníze z plážového baru, který vlastnil.

Ještě jsem ho neviděla, a už byl pro mne zajímavým. Lákalo mě zjistit, zda a nakolik jsou ty vesnické drby pravdivé, protože pokud přeci jen ano, pak to vyvolává spoustu otázek - například, proč je takový? Co se v něm komu podařilo zlomit? A když mi řekli, že hraje na bicí s nějakou kapelou, přála jsem se s tím Tonym seznámit.

Nyní jsem měla vůbec poprvé příležitost ho spatřit. S ručníkem kolem krku jsem jej nenápadně pozorovala při trénování v přehazování si flašek z ruky do ruky, nad hlavu, za hlavu... Zkrátka, barman při míchání drinků v akci. Pravda, moc mu to nešlo. Když už mu jedna z lahví málem přistála na hlavě - štěstí, že stihl uskočit - prozradil mě smích. Rychle jsem se z okna stáhla, ale nebyla jsem si jistá, že mě nezahlédl. V oblasti žaludku zavládlo teplo a já ucítla chvění.

Jak se mnou může provést něco takového někdo, koho vůbec neznám, a aniž bych se nacházela v jeho bezprostřední blízkosti, ptala jsem se sama sebe. Bývala bych se obávala, že dojde k nějakému průšvihů, ale byl tu Dominik, jenž ve mně zdárně zaháněl jakékoliv myšlenky na jiné muže - fungoval jako nemoc, na níž neexistoval vůbec žádný lék.

Když ke mně pak večer přišla Natálie na sklenku vína, projevila se má zvědavost:

"Dnes jsem se nasmála!" svěřila jsem se jí s výhledem z mého okna. Poté jsem si neodpustila: "A co že byl vlastně doma?"

Má odbarvená kamarádka se rozvyprávěla o spoustě věcí, ale nakonec se dostala i k odpovědi na mou otázku:

"On už zase otevřel bar, tak se tu víc zdržuje."

Dozvěděla jsem se, že jeho dnešní trénink nepůsobil nejlépe, jelikož je po dlouhodobé a neúčinných rehabilitacích ramene. Lékaři mu prý doporučili, aby se dále raději věnoval jinému oboru, ale on se rozhodl všem dokázat, že všechno jde, když se chce. Všimla si, s jakým zájmem ji poslouchám, a s lehkou provokací se na mě usmála:

"Zajímáš se o něj?"

"Ale jdi! Kdepak! Já jen, že jsem tu už pár měsíců a viděla jsem ho až dnes... Překvapilo mě to, nic víc."

"Hmm," přikyvovala. Jenže Naty byla neodbytná:

"Ve čtvrtek má v baru dobrou akcičku. Nebylo by špatné tam zajít, trochu se pobavit..."

"To tedy bylo! V pátek musím do práce," vymluvila jsem se pohotově.

Po jejím ustavičném přemlouvání jsem jí ale účast přeci jen nakonec přislíbila. Přestože bývaly naše dívčí filmové večírky fajn, musela jsem si přiznat, že její nápad by mohla být příjemná změna.

Ráno nasvědčovalo skutečnosti, že se nebude jednat o jeden z nejúspěšnějších dnů mého života. Sotva jsem se převlékla z pyžama, podepsala se mi káva na kostýmek. Už teď jsem trochu meškala do práce, ale ještě jsem měla naději, že do kanceláře dorazím dříve než můj šéf. Tedy, i ta ve mně umřela, jakmile jsem si při odchodu z domu zabouchla dveře a klíče nechala uvnitř. Pochopitelně, mé nadávky se rozléhaly do dalekého okolí. Umírnila mě až Tonyho matka, která věšela na zahradě prádlo. Vlastně, tu jsem vídala téměř jen za této příležitosti.

"Já si říkala, kdo tady křičí... To jsi ty?"

"Diano, nezlobte se. Asi jsem to přehnala, ale napřed jsem se polila kávou, musela se převléci, zabouchla jsem si klíče, a teď nestíhám do práce! Jestli někdo sčítá hříchy, tak jsem určitě dneska na řadě!"

Dianu to rozesmálo, ale aniž by zaváhala, oznámila mi, abych chvíli vydržela, že mi hned pomůže. Ta chvíle trvala několik minut, než znovu vyšla z jejího domu a namířila si to ke mně.

"Hned tu bude, vydrž! On má dlouhý žebřík, tak vyleze na terasu. Viděla jsem, že máš otevřené okno, tak ti otevře."

Nejprve jsem se s hlubokým nádechem vylekala, že povolala Tonyho, ale pak jsme spatřila Dianino manžela a uklidnila se. Ovšem, celá ta událost byla pro sousedy

více jak zajímavá, takže všichni vylezli ze svých děr a čekali, co se bude dít... Tedy, zdvořile nabídli i pomocnou ruku, ale ta nebyla zapotřebí. Jediný, kdo nevyšel na ulici, byl Tony.

Mně, mezitím vším, volal šéf. Nejprve mi vynadal, že nejsem v práci, ale pak mi oznámil, že stejně někam odjíždí, takže dnes už chodit nemusím. Prý, když mám absenci v době, kdy mě tam potřebuje, tak v práci být nemusím, ani když tam nebude on. Hezky mi to nandal. Ale dobře, stalo se.

Chtěla jsem se svým zachráncům odvděčit alespoň šálkem kávy, ale bylo mi vysvětleno, že je čeká ještě spousta práce. Diana se nikdy netajila tím, že jakmile je Tony doma, má naplánovaný rozvrh prací na týden dopředu, aby stihla splnit veškeré jeho požadavky a potřeby. Nakonec jsem tedy mohla jen poděkovat pánu bohu, že tu žijí tak ochotní lidé.

Vlastně, nebýt toho věkového rozdílu, zcela jistě by se jednalo o mé nejlepší přátele. Diana se ke mně chovala téměř jako k vlastní dceři. Krátce po mém nastěhování mě seznámila i s historií minimálně dvou generací domácích. Často jsem od ní slýchávala, jak by si pro svého syna přála holku, jako jsem já. Líbil se mi ten pocit, že tu mám ženskou v jejích létech, s tak velikým srdcem. I mně, svým způsobem, nahrazovala matku. S naprostou jistotou jsem si dovolila tvrdit, že

kdyby se cokoliv stalo, mohu za ní přijít, i o půlnoci. Bylo mi tedy poněkud líto, že neměla trochu více času. Štěstí, že tu žila ještě ztřeštěná Naty...

Přemýšlela jsem, co s načatým dnem. Na zahrádkaření mne neužilo, ale připadalo mi hloupé nevyužít toho hezkého počasí. Vyhrála tedy opalovačka s naprostým lelkováním. Mé bílé tělo již doslova volalo po slunečních paprscích! Vytáhla jsem deku, rozvalila se na nekryté části terasy, a užívala klidu, dokud mi bylo přáno.

"Karin! Karin, jsi tam?" volala na mne Diana.

"Ano, jsem!" zakřičela jsem a postavila se na nohy. Jak mně se zatočila ta přehřátá makovice... Ještě, že mám kvalitní zábradlí, pomyslela jsem si.

Když jsem ji ujistila, že nemám na dnešek žádné plány, požádala mne o odvoz dolů do města. Tony s jeho otcem by prý už potřebovali odjet, ale ona nestihla dovařit oběd.

"Vzala bys mě tedy? Já bych jim tak mohla vzít to jídlo s sebou, aby mi tam neumřeli," smála se.

"Není problém! Jen řekněte, až budete chtít vyrazit."

Musela jsem se jít zase obléci. Jakmile si můj mozek uvědomil, kam se chystám, vyzorovala jsem na sobě i značnou nervozitu a najednou se mi obsah

mého šatníku vůbec nelíbil. Bude tam Tony... Alespoň, že ty šminky mi vylepšily vzhled. Stejně jsem se stačila ještě dvakrát převléct, než si mě Diana osobně vyzvedla a nasedly jsme do mé Audi A3.

Celou cestu, která trvala autem zhruba patnáct minut, jsem poslouchala - se zájmem, samozřejmě - jak Tony ono, jak Tony toto, kdy přijel, jaká bude asi letošní sezóna, a pak:

"A už jste se vůbec poznali?" napadlo ji zeptat se.

"Ne, ještě ne. Ale všichni tu o něm tolik mluví, že mi přijde jako bych ho znala už léta," přiznala jsem s úsměvem.

"On mi říkal. On se ptal, když ses přistěhovala, jestli vím o té nové sousedce... Jako o tobě. Tak jsem řekla, že jo, že jsi cizinka, že žiješ asi sama..." mluvila a mluvila.

Ale jak z ní postupně padaly veškeré další informace, měla jsem dostatečný důvod si myslet, že soused Tony bude dost zvědavý. Poslouchala jsem dál: "No, a on říkal, že se s tebou taky bude muset seznámit, že se určitě uvidíte, tak jsem právě nevěděla."

"Ne, já ho zahlédla až včera na zahradě, když něco nacvičoval s flaškami. Vlastně to bylo poprvé."

Znovu mne zahrnula podrobnostmi, tentokrát o jakémsi velikém blížícím se turnaji barmanů. Tony prý dost dlouho marodil se zády a ramenem, tudíž musí dostat zase ruce do pohybu. Je to frajer, říkala jsem si...

Nyní už může zase i koncertovat s kapelou. Jen ho čeká strašně času ve zkušebně, neboť za necelé dva měsíce, právě se zahájením sezóny, mají začínat se dvěma, až třemi, koncerty týdně. A do toho všeho ještě ten bar na pláži v Balkinu. Hlavou mi tak proběhlo, že jistě bude mít chlapec pěknou hoňku. Jenže, jakoby mi Diana četla myšlenky, dodala, že loni toho na něj bylo ještě mnohem víc. No, obdivovala jsme ho!

"To víš, je to panovačný, tvrdohlavý a cílevědomý lev..."
"Fakt? Já taky," usmála jsem se nad její definicí našeho znamení. Tony měl narozeniny dva dny po mně, akorát že byl o těch pět let starší.

Chystala jsem se zaparkovat, ale Diana mě ujistila, že má kartu s povolením parkovat až u baru. Všimla jsem si povědomé bílé Audi A6. Teď už chápu, proč na mě párkrát troubila, jakmile projela kolem. Patřila Tonymu... Nikdy by mě to ale nenapadlo, protože když někam jedu, troubí tu každý na každého, tudíž i na mě, a to aniž bych tušila, kdo to vlastně byl.

Víte, je zajímavé, že dva lidé, sousedé, kteří mají něco dočinění s muzikou, bicími, jsou ve znamení lva, mají i stejnou značku auta. Nemyslíte?

Tonyho matka mi strašně moc děkovala za odvoz, a jak mi slíbila, pozvala mě i na kávu. Jenže, nevím proč, najednou jsem cukla a omluvila se, že to raději necháme na jindy.

Představa, že bych se s ním měla teď vážně seznámit, mi nahnala strach. Zbaběle jsem odjela domů. Jasně, že jsem toho pak trochu litovala, pokud se ptáte na tohle... Ale skutečnost, že jsem nechápala, jak mohu během jediné sekundy natolik znervóznět z naprosto cizího člověka, který navíc ani nestojí vedle mě, jen je někde blízko, mi zkrátka naháněla hrůzu. Nabízely se jen dvě možnosti - buďto si maximálně nesedneme, anebo z toho bude ještě pěkný průser!

KONEC

UKÁZKY TEXTU

Poznali jste se v příběhu?

Veškerá možná podobnost je čistě náhodná. Příběh, všechna jména, postavy a události zobrazené v této inscenaci jsou fiktivní. Žádná identifikace se skutečnými osobami (živými nebo zesnulými), místy, budovami a produkty není úmyslná a ani by neměla být vyvozována.

Předchozí vydání:

**PLÁN OBCHODNÍKA
JÁ NEPROHRAJU**

ze souboru

Povídky do kabelky

Copyright © 2.vydání (2023); Emoční realita I.
ze souboru Povídky do kabelky 2; autor: Sandy Brygan

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace, ani její celek, nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředky, včetně fotokopírování, nahrávání nebo jiných elektronických nebo mechanických metod, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou případů povolených autorským zákonem.

V případě žádostí o povolení kontaktujte vydavatele/autora.

SANDY BRYGAN

EMOČNÍ REALITA I.

POVÍDKY DO KABELKY

"Není to tak dávno, co jsem naposledy vyřkla ta slova
- Miluji Tě -.

Milujeme to, co považujeme za nezbytné a chceme
mít nablízku, o čem jsme přesvědčeni, že je nutnou
součástí našeho života. Milujeme své potřeby... "

Tato povídka může na mnohé z vás zapůsobit
jako špatná omluva pro jednání většiny žen a mužů,
na které se stále ještě díváme, jako na nepřijatelné.

Máte odvahu si přiznat, zda nebo jak svým dosavadním
přístupem v oblasti citových vazeb
pro naši společnost selháváte vy?

UPOZORNĚNÍ

*Kniha není vhodná pro osoby mladší 18 let.

ISBN 978-953-50832-6-9

SVETA JELENA, 2023 © SANDY BRYGAN
VYDÁNO NA VLASTNÍ NÁKLADY